

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Viti translatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

in nomine tuo saluos nos fac, & in virtute tua libera nos. Statimq; ingens extitit terramotus & coruscationes terribiles, corrueruntq; templa idolorum, & multi è populo extincti sunt. Ipse quoq; Imperator territus, properè au fugit, percutiens manu frontem suam, & cum ingenti clamore dicens; Væ mihi, qui à tantillo puero turpiter superatus sum.

Cap. 12.

Descendit autem Angelus Domini, & à carastâ eos absoluens, repentè transtulit ad Silerum flumen, vbi sanctus Vitus cum alijs sub arbore quiescens, has ad Dominum preces fudit; Domine Iesu Christe, fili Dei viui, perice desiderium cordis eorum, qui in tuo sancto nomine voluerint gloriari de passione martyrij mei. Custodi illos Domine ab omnibus periculis huius seculi, & perduc eos ad gratiam & gloriam magnificentia tuae. Et cum complèsser orationem, facta est de caelo vox, ad eum dicens; Vite, exaudita sunt preces tuae. Tum sanctus Vitus dixit circumstantibus; Sepelite corpora nostra, & quicquid petieritis Dominum in vera salute vestra, percipietis per orationes nostras, & liberabit vos à nequitia diaboli. His dictis, beatae sanctorum animæ cum gaudio cælum petierunt. Vicini verò corpora eorum cum aromatibus condientes, sepelierunt ea honorificè in loco, qui dicitur Marianus. Passus est sanctus Vitus cum S. Modesto & Crescentia 17. Calend. Iulias, regnante Domino nostro Iesu Christo. Cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

DE S. VITI TRANSLATIONE NARRATIO

BREVIS, EXCERPTA A QVODAM EX LIBELLO, QVEM SCRIP-
psit is, qui partim presens interfuit sub Ludouico Pio Imperatore, cuius no-
men insignis MS. codex non habet. Stylum aliquot locis
modicè emendauimus.

De hac Cor-
beia vide le-
ctor. 1. To-
mo. 2. la-
p. 11. in vi-
s. Adalar-
di.

Vemadmodum verò & quo tempore pretiosissimi martyris Viti corpus in Saxoniam translatum sit, & in monasterio, quod Corbeia noua dicitur, collocatum, is qui de translatione eius inscribitur libellus, indicat: cuius Author quadam se presente, ceterum omnia suis temporibus contigisse testatur. Anno Dominicae incarnationis octingentesimo tricesimo sexto, indictione 14. sacratissimi verò Imperatoris Ludouici anno Imperij vicefimoterrio Vuarinus Abbas monasterij noui Corbeiensis, petijt à viro religioso Hildeuino Abbate monasterij S. Dionysij Parisiensis (Author habet. Quod est in pago Parisiaco) vt de sanctorum martyrum corporibus, quæ apud ipsum illo loco asseruabantur, quipiam sibi impartiretur ad confirmandam fidem gentis suæ, (puta, Saxonica) quam nuper industria gloriosissimi Imperatoris Caroli sub iugum Christi rede gisset. Quibus Vuarini precibus libenter annuit Hildeuinus, permittente etiam pijsimo Imperatore Ludouico, consentiente Parisiensi Episcopo & ceteris nobilibus viris, in ea dicecesi commorantibus; eiq; beati pueri & martyris Christi Viti Lucani corpus in ecclesia S. Dionysij coram innumera tam monachorum quàm Canonicorum, diuersaq; conditionis & ætatis virorum ac mulierum frequentia, post peracta die Dominica Missarum solennia, decimoquarto Calendas Aprilis summo cum honore tradidit.

A temporibus enim Pipini regis Francorum vsq; ad illam diem, pretiosissimum martyris Viti corpus eo in loco multis semper in signe miraculis permanerat, postquam Folradus Abbas S. Dionysij consensu regis profectus Romam, ex eo loco, vbi conditum fuerat, in Franciam transtulit. Illud verò eo, quo dictum est, ordine acceptum, Vuarinus cum suis multa veneratione secum asportans, non paucis eum comitantibus, tandem Saxoniam finibus inuexit, atq; Idibus Iunij in Corbeiam nouam perueniens, spem salutemq; patriæ, totiusq; Saxoniam specialem patronum cum inestimabili populorum tripudio illic deposuit. Quantas verò & quot morborum curationes per eius itineris stationes viginti clementia Saluatoris exhibuerit (quæ quidem quadragenarium numerum excedunt) qui vult potest in libello memorato legere, nobis verò iam non vacat commemorare: præsertim cum præsentia Christi miracula maiorem ijs reliquis venerationem conciliare queant, quàm litera. Ab eo verò tempore, vt in Gestis Saxonice legitur, sub tanti defensione aduocati res Saxonum crescere cœperunt, donec dilatate iam ipsa sua magnitudine laborant. Vnde non solum in Saxoniam, sed in cunctis penè Europæ finibus, eius nomini permultis constructis, & consecratis templis, illius fidele

fidele patrocinium imploratur ab omnibus, quantiſque apud Deum ſit, miraculis declaratur.

Qui nos ſui nominis indignos præcones vtinam non deſpiciat, verum ſuæ venerationis ſeruitijs inhaerentes, placido à ſupernis vultu reſpiciat; par pari quodam modo referat, fautoribus ſuis fautor faueat, ſi tamen fas eſt magnis componere parua, cæleſtibus terrenæ, manentibus tranſeuntia. Super flumina Babylonis diutinam captiuitatem deſcendentium, ſi tamen nequaquam obliuorum deleatetur cantionibus Sion, iam incola perpetuum Alleluia decantans in atrijs domûs Domini: ſciatq; ſi vel ferrea nobis vox ſit, quæ centuplices edat ſonos, vel ſi membra omnia vertantur in linguas, haudquaquam tamen poſſe exprimere ſatis laudis ſtudium, quo eius cupimus amantiffimū venerari patrocinium. Quanquã vt vel parum aliquid dicamus, ipſe nos amor & cõtemplatio impellit, quod quidem ſacrificium laudis, ſi mundo corde offeratur, Domino Deo gratum eſſe, mens fidelis ambigere non debet. Itaq; nullus penè à mundi exordio fuit ſanctus, cuius ſpiritus aliquo modo non repleuerit ſanctum hunc martyrem Vitum: ita vt iure credatur cunctorum conſors in regno, qui cunctis propemodum meritis indiſtinctis viſus eſt. Quod quidẽ nemo temeritate & præſumptione dictum exiſtimet, ſed reuerenter: non audacter, ſed piè. Quicquid enim vel dicere vel cogitare poteſt homo, minus eſt gratia præpotentis Dei, illi cooperantis. Nam nec Abelis ei deest martyrimum; nec paternum, vt in Iſaac, holocaustum, etſi non eadem deuotione, tamen conſummatiùs immolatum. Eſt hic alter Samuel, diuino alloquio adhuc puer dignus inuentus. Eſt puer Dauid elegans, qui patri fratribuſq; deſpectus, in Deo autem ipſum ex millibus eligente confidens, non de Gethæo, ſed tartareo Goliath offenſionis lapide triumphauit. Hic Daniel ſupra aratem abſtinentiæ deditus, ſeniores ſapientia anteiuit. Hic Ieremias adoleſcentulus, ad genitorem incredulum paternamq; domum & familiam plus ſatis exaſperantem mandata Dei imperterritus locutus eſt. Hic egregiè fortis Iudas Machabeus, Angelicis inter prælia cinctus eſt præſidijs.

O clariffimum Chriſti puerum, ante ſecula cum electis omnibus prædeſtinatum, generali cunctorum ſanctitate fulgentem, ſpecialiter, vt diximus, penè ſingulorum virtute. ſpecialiffimè verò Martyrij conſtantia coruſcantem: qui rabidorum infaniam hoſtium interritus adijt, modestus ſuſtinuit, ſecurus irriſit. O glorioſum, ô ſanctiſſimum Dei martyrem Vitum, fornacis igne probatum, victorem tormentorum, inter flagella, beſtias & caſtam ſemper intrepidum, & ſemper inuictum, præpotentem precibus, Chriſti ſemper amore incredibili feruentem, Dei compellatione vocatum ad caelos, & cum triumpho Angelis comitantibus eò profiſcientem. Te nunc communiter laudamus, benedicimus & glorificamus Chriſte Deus, qui nos in odore vnguentorum tuorum corde ſaucio currentes, tam bellicoſo voluiſti duce corrigi, tam præpotente patrono fulciri, qui non ſolum contra poteſtates aëreas victoriæ ſemper vexilla præferat, verum omnes terrenæ altitudinis falces nobis inſeſtos, vt luce clariùs conſtat, ſemper pudeſciat, quosdam quidem ad pœnitentiam, alios verò ad pœnam. Et quia in ſanctis tuis perinde vt in teipſo mirabilis appares bone I E. S V, etiam in illis glorificeris oportet, qui nunc per puerulum manum ſuam intra foramen ſpædis vel reguli mittentem ſic per omnia triumphãſti, ſicut quando cum eodem per temetipſum ex matre tricenarius, cum patre verò conſempiternus, in deſerto conſlixiſti. Atque in te potiſſimum claudatur oratio, clauis Dauid, qui aperis, & nemo claudit: claudis, & nemo aperit: in te confidentium à ſeculo virtus, in te ſperantium ſalus, pro te certantium fortitudo, afflictorum conſolatio, laborantium & oneratorum reſectio, perſeuerantium beati-tudo, deſperatorum ſpes, morte affectorum requies, Sanctus ſanctorum, benedictus in ſecula ſeculorum, Amen.

Locus obſcurus.

S. Viti præclara cœcœmia.

Offenſionis lapidem dicit Chriſtus, cuius opus fectus Viti, dæmonem proſtigauit.

Cant. 1.

Pſal. 67.

Eſa. 11.

Matt. 4.

Apoc. 3.